

Građanski teoretičari pod "nasiljem u sportu" podrazumevaju ono ponašanje koje prekoračuje pravilima utvrđene granice "sportske borbe". Tako, na primer, nije nasilje ukoliko bokser, "na propisan način", udarcem u glavu usmrti svog protivnika, ali je nasilje ukoliko ga nogom udari u zadnjicu. U prvom slučaju, biće proglašen "šampionom"; u drugom, biće diskvalifikovan. Očigledno se radi o pozitivističkoj (lojalističkoj), a ne o humanističkoj odredbi nasilja. Nasilje nije ono ponašanje koje ugrožava čoveka, nego uspostavljeni poredak.

Sport je institucionalizovano nasilje i kao takav obračun sa osnovnim ljudskim pravima, pre svega sa pravom na život. U njemu ne samo da je legalizovano pravo na ubijanje, već ono postaje najviši vrednosni izazov za čoveka. Mogućnost da se ubije i mogućnost da se izgubi život polazna je osnova za dokazivanje "čojstva". U sportu je do krajnjih konsekvenci ostvaren vladajući princip življenja u kapitalizmu, "čovek je čoveku vuk", i to pod oreolom "viteštva" kojim se zverskoj borbi za mesto pod suncem nastoji pribaviti "kulturni" legitimitet. Toliko isticani i hvaljeni fair-play se ne temelji na poštova nju čoveka, njegovih osnovnih i neotuđivih ljudskih i građanskih prava, već na poštovanju uspostavljenog poretka u kome je čovek sveden na zver, a ljudska zajednica na zverinjak. Otuda je za Kubertena, Huizingu, Dima i druge građanske teoretičare, ubistvo čoveka, svedenog na "protivnika", "kulturni čin" ukoliko se izvede uz poštovanje vladajućih pravila ponašanja. Do kakvog besmisla vodi ovakvo shvatanje pokazuje i njihov odnos prema ratu koji, ukoliko se poštuje određena (zadata) forma, postaje "igra" i kao takva najviši kulturni izazov. Dodamo li tome da oni pod igrom podrazumevaju "zadovoljstvo" i "bezbriznost", dobićemo celovitu sliku kako o patologiji aristokratije, tako i o patologiji buržoazije, naslednika "viteškog" pogleda na svet.

Istovremeno dok se obračunavaju s "agresivnom prirodom" čoveka, građanski teoretičari u sportu vide sredstvo za stvaranje i razvoj borbenog karaktera "uzornog" građanina. On postaje glavno pedagoško oruđe za pripremanje čoveka za život u kapitalističkom društvu i za borbu za očuvanje tog društva. Sport, kao segment vladajućeg poretka, postaje svojevrsna "ludačka košulja" koja se od malena navlači čoveku koji je, od onih koji poseduju vladajuću moć, proglašen ludim i nateran (u okviru uspostavljenih "borbe pod suncem") da se ponaša kao ludak. Kuberten, "otac" modernog olimpizma i jedan od vodećih građanskih pedagoga, je još krajem XIX veka pisao: "Boks je struggle for life (pod.P.d.K.), predstava borbe za život; čovek pažljivo bira svoj trenutak, odabira mesto i tras! - upućuje svom protivniku udarac pesnicom u koji ulaže svu svoju snagu i odlučnost. Kakvo zadovoljstvo!, a o korisnosti jedne takve vežbe ne treba ni govoriti". (1) Agresivno ludilo fanatizovanog malograđanina proglašava se najvišim vrednosnim izazovom za čoveka i postaje kamen temeljac za izgradnju i razvoj građanske pedagoške misli i prakse. Za Karl Dima, jednog od vodećih ideologa nacističkog olimpizma i sportske pedagogije u posleratnoj (Zapadnoj) Nemačkoj, sport je "borba", shvatanje koje će do svog najvišeg izraza doći u Hitlerovom poimanju boksa: "Nijedan sport mu nije ravan u izgrađivanju agresivnosti, u iziskivanju munjevitih odluka, i u jačanju tela u čeličnoj hitrini. Prirodno je da u očima naših intelektualaca ovo izgleda divlje. Ali, dužnost rasno-nacionalističke države nije da odgaja kolonije miroljubivih esteta i telesnih degenerika." (2)

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE
PREUZETI NA SAJTU. -----**

www.maturskiradovi.net

MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: maturskiradovi.net@gmail.com